

tiget, og hvorom Spørgsmaalet ikke er. Thi jeg sætter nu, at man, under Omstændigheder som de, Regjeringen har tænkt sig at være tilstede i næste Finantsaar, bliver nødsaget til at holde en større Troppestykke, saaledes som man nu har den samlet, for en længere Tid end den, som den danske Finantslovs Bevilling gif ud paa at tilstaae Penge til; og at Regjeringen, som sagt, paa anden Maade, uden at røre ved den danske Rigsdags grundlovs-mæssige Competence, saae sig istand til at skaffe Pengemidler tilveie dertil, saa mener jeg, at det vilde være et Spørgsmaal, som senere kunde komme under Overveelse, naar Forholdene tillode at søge at skaffe Refusion herfor, om Kongeriget Danmark ikke billigviis maatte komme til at bidrage til denne Udgift, der var bleven afholdt af Midler, hvorover Regjeringen kunde disponere. Dette kunde naturligviis ikke skee uden paa lovlig Maade, — altsaa, saalænge den danske Rigsdag bestaaer med det Omraade, hvortil dens Magt nu strækker sig, saa vilde det ikke kunne skee uden med den danske Rigsdags Indvilligelse, det er ganske klart; i det Dieblis, vi saae andre Forsatningsformer, saa vilde denne Sag være at søge ordnet ved Hjælp af disse. Men der vilde dog bestaae en, som det forekommer Regjeringen, stærkere Afgang til at kunne saae bemeldte Udgifter refunderede, naar en Bestemmelse som den foreslaaede ikke optoges i Finantsloven, end naar man allerede nu slaar det fast, at Overskuddet skal tilhøre Kongeriget. Vil man forstaae § 38 saaledes, som den af Udvalget er foreslaaet, som slet ikke Andet end et selvsjælgeligt Resultat af Finantsloven, saa gjør det i mine Tanker slet Intet til Sagen, om den antages eller ikke; men der ligger under nærværende Omstændigheder noget Mere i denne Paragraph, og det er det, som gjør, at jeg maa fraraade det høitærede Thing paa Sagens nærværende Standpunct at gaae ind derpaa.

Tscherning: Ja, jeg maa oprigtigt tilstaae, at, jo længere denne Sag skrider frem, desmindre forstaaer jeg det Hele, med mindre, at det, vi her have for, er et Slags Offer til Krigsministeren, en Røgtelse, der bringes ham som en liden Erkjendelse, der skal styrke ham i

hans Sorg; thi i Virkeligheden ligger der aldeles Intet i den hele Sag. Det er mig kjært at høre, at den ærede Finantsminister har sagt, at § 38, som den er foreslaaet her, hvad enten den bliver voteret eller ikke, betyder lige meget; det har Finantsministeren sagt, det maae vi holde fast paa (Nei); — det betyder ligemeget, har han sagt, og, for at vise, at jeg holder fast paa, at det betyder lige meget, saa voterer jeg imod Paragraphen. Jeg er fuldkommen overbevist om, at det betyder lige meget; det har jeg usorbeholdent udtalt mig om i Udvalget; jeg frygter netop for, at Nogen skal kunne finde nogen Betydning i denne Paragraph og paastaae, at der skulde være en forandret Stilling tilveiebragt ved at votere den; vi gjøre vor Stilling slettere, ved at vi ikke lade det staae ved fuld Magt, at, hvad enten vi vedtage den eller ikke, er vor Stilling den samme. Dette er indrømmet af den ærede Finantsminister, og det er derfor et unødvendigt og urigtigt Foretagende at gaae videre; dersom vi gjorde det, saa gæve vi Finantsministeren Ret i, at der dog vilde blive en „Forskjel.“ Han sagde, der er den Forskel, at, dersom vi ikke votere denne Paragraph, og der behøves flere Udgifter, saa maa han forlange dem ved en Tillægsbevilling, og, dersom vi votere Paragraphen, og der behøves flere Udgifter, saa maa han erhverve Ret til at gjøre disse Udgifter ved en Tillægsbevilling. Han har vel tillige sagt, at, dersom han gjorde Udgifter, efterat Paragraphen var vedtagen, saa troede han, at der var mindre Sandsynlighed for, at en saadan Tillægsbevilling skulde blive ham indrømmet, end i modsat Tilfælde; dertil svarer jeg nu Nei; det er min Anskuelse, at, dersom den ærede Finantsminister lader Paragraphen votere, og dernæst kommer og siger: vi have dog maattet bruge flere Penge; her er Beviset for, at Nødvendigheden har været tilstede, saa maatte vi være meget angstelige for at sige Nei, vi maatte da række os saavidt, vi kunde; men, naar derimod den ærede Finantsminister søger at frigjøre sig for Paragraphen, for da paa en Maade, som jeg ikke rigtigt forstaaer, at skaffe sig Penge, og da trænge sig ind paa os saaledes, at vi skulde komme til